

*„Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.”*

A mai evangéliumi szakaszban Jézus arról beszél nekünk, hogy nem ítéletet mondani jött a világba. Erre bizonyítékként szolgál egész élete, számtalanszor megjelenik a Bibliában az a megértés, megbocsátás, irgalom, amire minket is tanítani próbált. Néhány éve sokat foglalkoztatott az a kérdés, hogy mit jelent az, hogy ítélezés? Mi a különbség aközött, hogy van egy véleményem, egy világnézetem, és ezt képviselem, valamint aközött, hogy valakiről ítélezve beszélek, megítélem őt? Egy jezsuita atya ezt a következőképpen foglalta össze nekem: *„Az ítélezés az, amikor úgy beszélsz a másiról, hogy nem tudod elképzelni vagy elhinni, hogy képes a változásra.”*

Mikor valami bántó számomra, nemegyszer megesik velem, hogy már előre tudni vélem, a másik miért mondta azt, amit mondott, vagy mi volt a szándéka a cselekedetével. Ennél talán három rosszabb dolog van: (1) amikor már előre kitalálom, mit akar a másik mondani, (2) amikor eldöntöm, hogy a másiknak hogyan kéne cselekednie, vagy megváltoznia vagy (3) amikor el se gondolkozom a szándékon, mert már elkönyveltem a másikat valamilyennek, és reflexből reagálok.

Látszik, hogy rengeteg helyen tudunk rossz irányba fordulni, és nehéz megtalálni a helyes ösvényt. Egy barátom néhány napja azt mondta nekem: *„Nekem nagyon rosszul esne, ha már esélyt sem kapnék arra, hogy változtatni tudjak.”* Hálásak lehetünk egy ilyen őszinteségért, mert ez az, ami olykor vissza tud terelni minket a helyes útra.

Érdeemes lenne megvizsgálnunk, hogyan állunk ehhez a kérdéshez: tettem-e feltételezéseket, ítékeztem-e a tegnapi nap folyamán barátaimról, páromról, főnökömről vagy munkatársamról? Mennyi ítélező gondolat fut át rajtam, amikor egy mosdatlan hajléktalan leül mellém a metrón? Rögtön meg is fogalmazódik bennem, hogy mit kéne ezzel tenni és mi erre a „megoldás”? Még ha fel is merülnek bennünk ezek a gondolatok, nem szabad hibáztatnunk magunkat értük, hisz mindannyian emberek vagyunk, sebekkel és tökéletlenségekkel. Ebben az esetben két lényegi kérdést érdemes átgondolnunk: mit tesznek velünk ezek a gondolatok, és mi mit teszünk ezekkel a gondolatokkal?

Legtöbbször saját magunk számára teremtjük meg azt a sötétséget, amiről Jézus beszél. De ha a világosságra akarunk lépni, érdemes az irgalmat felébreszteni a szívünkben.

Ahogy Pilinszky mondja:

*„Mert ti úgy gondoltok, hogy az életben problémák vannak, és megoldásokra van szükség. Én viszont úgy gondolkozom, hogy az életben tragédiák vannak, és irgalomra van szükség.”*

*Botlik Barnabás, kvcs, Budapest*